

man kan kalde til Hjælp til Understøttelse og Fremme af Sagen. Jeg ser helt vel, at, idet Regjeringen har forbeholdt sig en efter min Mening temmelig stor Myndighed ligeoverfor disse Kreditforeninger, har den ogsaa paataget sig et ikke ringe Ansvar. Jeg antager ikke, at det vil mangle paa den tilbørlige Interesse for Sagen til, at man vil lade sig det være magtpaaliggende at gjøre Loven saa frugtbringende for det Viemed, man tilsigter, som muligt, og jeg haaber ogsaa, at den vil møde saa megen Velvillie blandt Befolkningen, at man ogsaa der uden Banskælighed vil kunne faae saadanne Kræfter, der ville være rede til at virke for en god og nyttig Gjennemførelse af Lovens Bestemmelser, at man der vil yde den Hjælp, som man tør forvente paa Grund af den gode Hensigt, der ligger i Loven. Det gjælder jo forøvrigt om dette Lovforslag som om alle andre, at Bestemmelserne i Loven ikke ere tilstrækkelige — jeg anser dem for ret hensigtsmæssige, men ikke for tilstrækkelige, — naar de ikke blive understøttede saavel af Indsigt som af god Villie baade fra Administrationens og fra Befolkningens Side. Dette haaber jeg imidlertid, man kan gjøre Regning paa, og det skal fra Administrationens Side for mit personlige Bedkommende ikke mangle paa al Interesse for Sagen, hvilket jo ogsaa har bewirket, at jeg overhovedet er fremkommen med Lovforslaget. Som Sagen staar, og da der har været reist adskillig Tvivl, vil jeg ikke sige Andet, end at der, naar man gaar ind paa en saadan ny Foranstaltning, kan være Anledning til at se lidt næriere paa de paagjældende Bestemmelser, der fremkomme som nye. Skjøndt der, som sagt, har været reist adskillig Tvivl mod dette Lovforslag paa forskjellige Punkter, glæder jeg mig dog over, at man til Slutningen er kommen til den Anerkjendelse, at Loven er værd at ofre Noget for; men da disse Tvivl ere tilstede, vil jeg dog raade til at være forsigtig ved Behandlingen af Lovforslaget, og jeg vil ingenlunde tilraade at foretage meget betydelige Forandringer i dette Thing. Hvilken næriere Overveielse man anser det for fornødent at underkaste Lovforslaget, om det skal drøftes i et Udvalg eller udenfor Udvalg, skal jeg ikke udtale mig om her; og ønsker jeg ikke at have nogen Indflydelse paa; men jeg tror, at de, der interessere sig for Lovens Fremkomst, ville handle klogt i at foretage saa faa Forandringer i den som muligt, og jeg vil meget bestemt fraraade enten at begrænse Lovforslaget til kun at gjælde de Eiendomme paa Landet, der have Jordtilliggende, eller udvide Lovforslaget til ogsaa at medtage Kjøbstadeindomme. Det er mig nemlig fuldstændig klart, at det er Forandringer, hvorover Lovforslaget overmaade let kan vakte. Naar Spørgsmaalet bliver om en Forhøielse af Maximumsummen, de 2,500 Rr.,

skal jeg sige, hvad jeg ogsaa har erklæret i det andet Thing, at det jo altid bliver en Skjønssag, hvor Grændsen skal sættes. Det er jo let at indse, hvad der har bevæget Regjeringen til at sætte Grændsen, hvor den er sat, idet man nemlig saa at sige har villet mødes med de jydske Kreditkasser; hvor de holdt op at laane ud, vilde man begynde. Det er naturligtvis Grunden til, at man har sat Grændsen der; men jeg vil ingenlunde paastaa, at den i alle Henseender er den hensigtsmæssigste, og jeg skulde for mit personlige Bedkommende ikke have Noget imod, om denne Grændse blev flyttet noget i Veiret. Derom kan man jo tale, og jeg antager ikke, at det vilde volde Banskæligheder for Lovforslaget, selv om man i det andet Thing ikke har været tilbøielig til at gaa ind paa en saadan Forandring. Jeg vil dog ikke have nogen Betænkelse ved at foreslaa det. Naar man imidlertid spørger om mit Raad, vil jeg meget raade til at indskrænke sig dertil. Nogen Lids Erfaring paa dette Omraade vil jo bidrage til, at man bedre kommer til at se Virkningerne af et saadant nyt Foretagende, og skulde det senere vise sig, at der var Grund til at forandre Bestemmelserne i den ene eller anden Retning paa den Maade, som er antydnet her, saa kunde det jo ske; men jeg tror, at det vil være det Tjenligste for Lovforslagets Fremme nu at gjøre saa faa Forandringer deri som muligt.

Formanden (R r a b b e): Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Roch: Jeg frafalder Ordet.

Solch: Ja, det er muligt, at det vilde glæde ærede Medlemmer, hvis jeg fulgte det nu givne Exempel og frafaldt Ordet, men jeg kan desværre ikke bevise ærede Medlemmer denne Tjeneste. Jeg begjærer jo i det Hele sjældent Ordet, og naar jeg har gjort det denne Gang, er det under Indtryk af, at jeg har en modsat Anskuelse af den, der er fremkommen fra forskellige ærede Talere, der tilhøre den samme Side som jeg her i Salen. Uden at jeg agter at holde noget egentligt Foredrag, idet jeg jo ikke godt vil kunne unblade at komme ind paa Punkter, som allerede ofte have været omtalte, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord om det, der nærmest maa ligge for mig, efter den personlige Erfaring, jeg har havt Leilighed til at gjøre, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der er Krang til denne Lov. I denne Henseende var et æret Medlem, som havde Ordet igaar (Scharling), jo i nogen Tvivl og fremhævede, at det ikke var konstateret, ikke til-